

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 28. De colloquijs, quæ Christus Dominus cum illa instituit, de
impressionem istorum vulnerum, & quomodo ipsi donaverit pretiosa cimelia,
propter dolores, quos in ijs sustinuerat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

na foramina, quæ utrinque transibant pedes. Et quamvis statim exterior dolor non fuerit tantus, neque signa exteriora, qualia erant manuum; fuerunt tamen postea, erantque plantæ pedum tam sensitivæ, & pellis illarum tam tenera, ut non potuerim ipsis insistere sine molestia; quod semper durat, sicut in manibus. Post hoc subito incepi sentire dolorem in corde, & in latere sinistro, dixitque mihi Dominus quàm amantissimè: Quomodo tecum agitur? quomodo vales? Quando id audivi dici à Divina Majestate, fuit mea anima repleta quàm maximo ipsius amore, cum quo illi respondi: Quomodo valeam, dicis, meum Bonum, ac mi Domine? ut tibi obediam, faciâsque de me, quidquid volueris, tibi; visum fuerit. Paulò post circumspiciens oculis animæ, vidi utrumque meum latus stipari à quibusdam sanctis Angelis, mirum in modum speciosis, qui elevantes, ut mihi videbatur, hoc miserabile corpus, dicebant altâ voce, & cantando hæc verba (quæ cum magna mea mortificatione scribo, ac tantum refero, ut obediam DEO, & in hoc exequar ipsius voluntatem, atque ut cognoscantur opera Bonitatis ejus, & Sapientia) ostendentes mirari se vehementer, & specialiter amare, ac honorare istam miserabilem creaturam, propter suum illum Dominum, qui ipsam ex infinita sua Bonitate & Sapientia suis manibus signaverat; dicebant, inquam: Hæc est serva, & sponsa magni Domini, hæc est illa, cui Divina Majestas contulit tesserâs & insignia sua: contemplemur illam, ut talem. Ego miserabilis hoc audito fui consternata, & obstupui, tacens, neque sciens, quid

michi esset dicendum. Alioquin enim ignoro, quid respondissem illo aucta honore, qui exhibebatur isti miserabili fimeto, quod eo erat prorsus indignum: siquidem nunc, dum illum describo, & cognosco meam miseriam ac indignitatem, lachrymor, & ex animo doleo.

Postridie manè, dum agerem cum Domino, est absoluta impressio vulneris in corde, & sinistro latere, quæ pridie fuerat inchoata, remanente ibidem ipsius signo impresso, sicut in reliquis partibus. Atque ista impressio non attulit tantum exteriorum dolorem, quantum sensi in alijs, quia ita constituerat, & providerat misericordia DEI, eò quòd illa pars cordis sit adeò delicata, & sensitiva, in hac miserabili creatura, ex quo ipsi fuit manu Divinæ Majestatis inserta illa Crux. Experta sum tamen deinceps majorem dolorem ac molestiam in ea parte, quàm antea. Sequenti die manè agens cum DEO, more consueto, vidi & sensi, quòd ex vulneribus manuum fluxerit, quasi ex totidem canalibus, sanguis, qui descendens per brachia, ac afficiens speciali molestia & dolore eadem brachia, se cum eadem afflictione & dolore diffundebat per totum corpus, quod usquequaque erat tanquam vulneratum & concisum. Post hoc mihi dixit Dominus, ac si me vellet consolari, & satisfacere præteritis meis timoribus: Jam est consummatum opus, quomodo vales? Jamne es contenta eo, quod tantopere timebas? Audivi, quod mihi à Divina Majestate erat dictum, & ingens inde percepi solatium: atque ita fuit finitum tempus meæ collectionis.

CAPUT XXVIII.

De colloquijs, quæ Christus Dominus cum illa instituit, de impressione istorum vulnerum, & quomodo ipsi donaverit pretiosa cimelia, propter dolores, quos in ijs sustinuerat.

His

Is peractis, dum alio die
conversarer cum Domi-
no, & cognoscerem, at-
que expenderem extra-
ordinaria opera, quæ
Sua Majestas in ista mi-
serabili creatura sua peregerat, quæsi-
vi ex illo, quare id fecisset; non ex curiositate,
vel desiderio sciendi fines infinitæ ipsius
sapientiæ, sed quia Divina Majestas mihi
facit potestatem similia sciscitandi. Re-
spondit mihi Divina Majestas, ac dixit:
Causa facti, de quo interrogas, fuit mea
voluntas, quod tibi nunc scire sufficiat.

§. I.

ALio die, similiter agens cum DEO,
sui recordata, me non vidisse, quo-
modo peregerit illud opus, præterquam
quod mihi certò constet esse peractum, ac
senseram quod scripsi, & incessit me desi-
derium id sciendi. Interrogavi itaq; Di-
vinam Majestatem, ut mihi diceret, pro
sua bonitate, modum, quo illud fecerit:
Dicebat enim, cum mihi tunc à se non fu-
isse manifestatum, quod ita fieri oportue-
rit, propter meum timorem, ac imbecilli-
tatem, quemadmodum consuevit facere
bonus Medicus, vel Chirurgus, dum oc-
cultat instrumentum, quo constituit cu-
rare infirmum. Audivit Divina Majestas,
quod ego miserabilis illum percunctabar,
& respondit mihi statim quàm affabilissi-
mè: Dicam tibi id, de quo quæris, quàm
libentissimè. Petis enim hoc meritò. Ec-
ce, ex vulneribus mearum manuum, & ex
virtute eorum dolorum, quos in illis sum
perpeffus, prodiverunt radij, qui contin-
gendo suis cuspidibus illas partes, in quibus
tibi obtigit ea impressio, inflixerunt & im-
presferunt illa vulnera, quæ in ipsis habes.
Atque hoc dicendo, exhibebat mihi Divi-
na Majestas sacratissima sua vulnera, & ra-
dios, qui ex ijs prodierunt, quando peregit
illud opus, ac si tunc fieret, erantq; illi Di-
vini radij, tanquam radij cujusdam Divini
Solis, inaurati obrizo auro cœlesti, & sua-
vissimo igne flagrantis, qui erat magnæ vir-
tutis, & vehementer splendebat, corusca-

bátque luce clarissimâ, divinissimâ, ac ful-
gidissimâ, quæ recreabat, & consolabatur
vehementer visum intuentis ipsâ animâ.

§. II.

POST hoc mihi etiam dixit: Pro remu-
nerandis doloribus, & molestia, quam
es perpeffa in eo opere, quod in te peregi,
volo tibi dare cimelium elegantissimum,
& pretiosissimum, allaturum tibi multum
boni, gaudij ac solatij. Quamvis autem
mihi non dixerit clarè, quale cimelium ac
donum esset; intellexi tamen optimè, esse
elegantem quandam vestem interiorem,
ab ipso confectam: ideòque illi statim re-
spondi, cum mea anima arderet, ac tota
ejus amore flagraret: Quid dicis, meum
Bonum, & Domine mi? quid mihi vis da-
re in compensationem dolorum, quos pro
te toleravi? Ego nihil volo, Bonum meum,
& Domine mi, ac Spes mea. Quod à te
vellem, quòdque meum cor & anima diu
noctûque suspirans desiderat, ac enixissimè
exoptat, est, ut si quid minimi obsequij ti-
bi exhibui per annos vitæ meæ; concedas
mihi pro tua bonitate, ut te verè amem, &
quæram, ac possideam, quantumcunque
possum. Hoc est, quod ego à te volo, at-
que ista est gratia, quam cupio obtinere à
tua clementia, & nihil aliud: neq; est quid-
quam, quod me fatiet, mihi que latisfaciat,
vel expleat finem mei desiderij. Ac pro-
inde, Domine, cogito, tuâ gratiâ adjuvan-
te, nunquam separari à te, sed perseverare
in pulsandis foribus tuæ misericordiæ, quia
promisisti tuam gratiam, & auxilium om-
nibus, qui te invocaverint, & in te spera-
verint. Postquam cessavisssem hæc & alia
hujusmodi dicere Divinæ Majestati, adeò
animitus flagrans Divino ejus amore, ut
vix mihi viderer intelligere, vel scire, quid
dicerem, respondit mihi Sua Majestas, pro
illa infinita bonitate: sit igitur ita, mane
hic, & pete, quidquid volueris, quia omnia
tibi promptè dabuntur. Audi hoc di-
ctum Divinæ Majestatis, ob quod mea a-
nima longè magis exarsit Divino ipsius a-
more, unde quasi impos mei, cum illa ve-
hementia amoris respondi subito: Ego si-
mili-

militer quidquid habeo, tibi do, & offero quam libentissimè, tua est mea anima, & mea vita, omnesque motus illius tibi dono, & offero, nec non meam voluntatem ac vires meas, & cor meum. Deinde reddita mihi ipsi, dicebam ad me: Seisne, quid dicas? quid habes, quod des tuo Domino, fimetum sordidum & abominabile? quid habes, quod ipsi des, ut illi sit gratum, & non moveat ipsi nauseam? habesne fortè aliquid, quod ab illo non acceperis? atque si hoc ipsi vis reddere, ità illud defœdavisti, & replevisti sordibus, ac miserijs, ut illi non possit esse gratum, & placere. Dum ità hinc flagrarem amore DEI, inde verò immerfa essem isti cognitioni, meæ miserix ac vilitatis, respondit Divina Majestas ac dixit: sit ità; sum contentus, da mihi quod habes: quia licet, ut tu dicis, des tanquam pauper, parùm, si comparetur cum eo, quod ego tibi do, ac dabo, das tamen quidquid habes, & nihil à te ampliùs exigo. Ego verò tanquam dives ac potens tibi volo dare, & do ideò, ac propter meam bonitatem, quidquid habeo, quia tibi do me ipsum; nam quisque debet dare se talem, qualis est, & quidquid habet. Audivi, quod mihi Divina Majestas dixit; & hoc erat injicere accensas prunas in ignem ardentem, eo namque modo incendebant, & inflammabant ampliùs meam animam omnia illa dicta, ac Divina cum ipsa conversatio. Finito isto colloquio, & conversatione animæ cum suo DEO, contuli me ad templum, ubi suscepi Divinam Majestatem in sanctissimo Sacramento, & post sumptam sacram Hostiam sensi, quòd sanctissimus Puer JESUS, speciosior omnibus creaturis cœli ac terræ, complexus fuerit meam animam, qui sacratissimus Dominus mansit taliter in me per mediæ horæ spatium, cum magno meo solatio, quod ego vehementer obstupui. Post biduum, ut mihi videtur, dum manè agerem cum DEO, revocavit mihi in memoriam Divina Majestas suum promissum de cimelio, atque tunc vidi derepentè ex illa corona spinea, quæ fuerat imposta meo capiti, profluentem & manantem sanguinem, qui dispersus per dorsum & humeros, per-

veniebat usque ad medietatem corporis, defluebatque etiam aliquid per frontem. Fui consternata, ac obstupui talia opera DEI, & cum viderem illum sanguinem defluentem per frontem, timens nè allquo modo perderem usum oculorum, rogavi Dominum, ut, si ei placeret, non perveniret ad ipsos ille sanguis; nè impediret, quò minus possem exequi pertinentia ad ipsius obsequium. Et sic fecit Divina Majestas propter suam infinitam bonitatem, nè ad illos pertingeret. Eràm attonita, dum aspicerem illum sanguinem, qui ex meo capite fluebat, ac dicebam intra me: Quid est hoc, Bonum meum, & Domine mi? Hocne fortè est cimelium, de quo mihi es loquutus? Dum isti considerationi insisterem, vidi illum sanguinem, qui se diffuderat per meum dorsum & humeros, sicut dixi, conversum esse in velum Atticæ pretiosissimæ, & contextæ ex splendidissimo ac purissimo auro, quod exhilarabat animam: ac deinde etiam vidi dorsum meum ac humeros coopertos elegantissimo ac pretiosissimo pallio, quod similiter elegantissima erat & pretiosissima Attalica, cõfecta, & contexta ex purissimo auro, intermixtis filis coloris cærulei, qui recreabat & solabatur visum animæ; prætereàque totum erat exornatum ac distinctum multis & varijs gemmis pretiosis, multo splendore, coruscantibus. Fuit etiam collo meo impositum præclarissimum monile, ex grandi & pretiosissimo lapide ejus quantitatis & magnitudinis, cujus est vola manús. Deinde mihi dixit Christus Dominus: Contemplare te modò, quid tibi videtur de isto vestitu, & monili, quod tibi dedi? tum ego miserabilis & indigna tantis favoribus, contemplabar & considerabam me à pedibus ad caput ità ornatam, sicut me Dominus vestiverat, & exornaverat, ac si me intuerer in lucidissimo aliquo & purissimo speculo, eràmque absorpta ac attonita, quòd me taliter viderem constitutam; & mea anima tota ardebat amore illius Domini, qui operabatur tam mirabilia in ista miserabili creatura, atque hoc modo mansi ornata, donec manè resecta fuisssem epulo Eucharistico, quem ornatum etiamnum possi-

R

possi-

posideo, & habeo depositum apud meum Angelum Custodem.

§. III.

Post triduum deinde, vel quatrividuum, cum manè essem collecta, more solito, elevavi oculos animæ, & vidi adesse Sacratissimam Virginem Dominam Nostrâ, quæ mihi dixit: Ego etiam tibi debeo, sicut meus filius, dare aliquod cimelium, ac munus pro præmio dolorum, & molestiæ, quam toleravisti his diebus. Fuerunt mihi hæc verba magno solatio, & cum ipsam amarem, atque illi magnas gratias agerem pro eo favore, quem mihi exhibebat, disparuit, relinquens me plenam solatio; biduo tamen post me secundò invisit illa Sacratissima Domina, tam speciosa, ut me obstupesceret ac abalienaret à sensibus, contemplantem Divina ipsius ac speciosa lineamenta, & sacratissimos illius oculos coloris cœlij ac Divini, quorum supercilia erant longa, & nigra, propter quæ apparebant stupendè grandes & gratiosissimi; cilia verò erant cujusdam divini coloris, quasi aurei vel castanei; sacratissimi ipsius capilli colorem habebant cœlestis purissimi auri. Dùm illam ità attonita contemplerer, vidi tenentem in suo sacratissimo sinu nonnulla cimelia, quæ aspiciebat & versabat manibus; subito autem se erexit in pedes, & expandit illum thesaurum, quem habebat in sinu, ac adverti esse pretiosam quandam & elegantem catenam ex purissimo cœlesti auro, imbutam & ornatam Divinis quibusdam coloribus, tam diversis & gratiosis, aspectuque jucundis, ut vix scirem dicere, quales fuerint, ostendensque mihi illam, dixit: Ecce, ista catena est pro te. Et imposuit ipsam sacratissima Domina suo collo, statimque asservavit, nec mihi tunc eam dedit, nescio, quam ob causam. Ego mihi sum imaginata, id accidisse propter aliquem meum defectum, quem tum temporis commisisset; deinde tamen postridie mihi illam dedit, & imposuit collo.

§. IV.

Biduo post, ut mihi videtur, dum ma-

nè essem ex more collecta, amans DEUM ex toto meo corde, & mea anima, vidi de repente ex vulneribus & impressione, quæ Dominus peregerat in ista sua miserabili creatura, prodeuntes quosdam radios lucidissimos & splendidissimos, qui videbantur facti & efformati ex suavi ac lucidissimo igne, atque ex quadam maxima ac fulgidissima luce, nec non purissimo ac Divino auro, quæ omnia conficiebant simul mixturam talem, & ejusmodi, ut solus illius operis Magister possit explicare elegantiam, quæ ex illa mixtura in ijs radijs orientatur. Incepi attonita ipsam attentè considerare, ut viderem unde prodirent, & quò collimarent, vel pertingerent radiorum cuspides. quod tamen, quantumcunque aspexerim, vix poteram discernere, vel intelligere, sed, ut mihi videbatur, feriebant me ipsam intrinsecus: postea nihilominus vidi manifestè, & agnovi ità reverà esse; me intrà meam animam, & meum cor habere sacratissimū Puerum JESUM speciosissimum, resplendentem instar ignis, & cuspides eorundem radiorum pertingere ad sacratissimas ipsius manus, ac pedes, & latus. Deinde vidi tam clarè, quàm si me intuerer in lucidissimo ac purissimo speculo, in ea corona spinea, quæ fuerat imposita meo capiti, & in ejusdem vulneribus, elegantissimos lapides pretiosos ac resplendentes, qui erant aspectu jucundissimi. Ego verò miserabilis, videns me ità ornatam, confusa & pudescens, quòd viderem istud fimetum ità exornatum, & expolitum manu sui boni, potentis ac sapientis Domini (nec enim est qui possit impedire opera, quæ Divina Majestas vult in suis creaturis peragere) averti subito oculos à me ipsa, ac dixi: Quid est hoc? Quis te ità adornavit, fordidum & abominabile fimetum? sed postquam id dixisset, avertissemque taliter à me oculos, noluit hoc Divina Majestasmittere, vel dissimulare: inò fecit, ut me viderem, meque contemplerer eo modo, quo Divina Majestas me ornaverat, ideòque me vidi, & vehementer obstupui, ac fui mirata talia DEI opera, digna ejus bonitate & potentia, ac Sapientia; atque mea anima-

magno-

magnopere exarsit ipſius Divino amore. Divina Maieſtas dignetur mihi per ſuam infinitam elementiam ac bonitatem dare ſuam Divinam gratiam, ut deſideria tam ardentia, quæ excitavit in mea anima per has gratias & favores, quos mihi præſtitit, amandi ipſum, eique ſerviendi, & illum ſemper in omnibus rebus quærendi, mandem executioni, ignoſcâtque mihi mea grandia peccata ac defectus, & negligentias, quas continuè in ejus obſequio committo, neque propterea me, dum ipſius opera, & gratias, quas Divina ejusdem Maieſtas exhibet in hac ſua miſerabili creatura, conſcribo, ut illi obediam, utque cognoſcatur infinita ejus bonitas, patiatur permanere aridam, ac deſtitutam virtute.

§. V.

Hæc fuit prima vulnerum expreſſio,

(E)**(20)

CAPUT XXIX.

Quo pacto Chriſtus Dominus ſequentibus annis innovaverit iſta vulnera, modis non minùs admirandis, quàm dolorificis, ut experiretur dolores ſuæ Paſſionis, conſolans illam medicamentis myſticis, & ingentibus promiſſis.

Poſt hanc primam vulnerum impreſſionem, renovabat illa ſequentibus annis Dominus, modis non minùs admirandis, quàm dolorificis. Aliquando in iſdem Feſtis Nativitatis & Circumciſionis, quaſi ipſi apprecaretur felicia Feſta, & initium anni, per dolores ſimiles iſs, quos ipſe fuerat perpeſſus in ſua ſacratiffima Paſſione; aliàs verò, diverſis anni temporibus, ex occasione aliorum myſteriorum. Ex his nunc narrabimus, quæ primis annis acciderunt, cetera referemus alibi. Ità igitur ait:

§. I.

Sequenti anno, in Feſtis Nativitatis & Circumciſionis, dum aliquando manè vacarem orationi, vidi Chriſtum Dominum eâ conſpicuum gravitate ac maieſta-

qua ſuſcepit iſta ſerva DEI: ubi adjungamus, quòd, etiamſi Dominus ipſi non dixerit cauſam, quare illi præſtiterit iſtam gratiam, primà vice, quâ id ex ipſo quaſi- vit; poſt aliquot tamen deinde annos ei dixerit, ſe ipſi contuliſſe eam gratiam, reddendo illam participem ſuorum vulnerum, propter commiſerationem, quâ compatiēbatur pauperibus ulcerosis, ac propterea, quòd fuiſſet exoſculata ipſorum ulcerem. Et ſic ſe res habebat: quia quando ibat ad templum, ut intereſſet Sacro, deſerebat quandoque ſuam ſociam, & ſola obibat alia templa, ad quorum januas erant pauperes ulcerosi, quibus, procumbens in genua, impertiebatur aliquâ eleemoſynam, & ſuſpiciens in ipſis Chriſtum Dominum, oſculabatur illorum ulcerem, quæ habebant in pedibus exeſis à cancro, & nauſeam moventibus.

te, quâ ipſum ſolco præditum videre; juxta illum erant, aliquantum elevati, duo ſancti Angeli, quorum unus tenebat quàm reverentiſſimè coronam ſpineam in ſuis manibus, alter autem habebat tres clavos ante ſuum pectus, quod non attingebant, quaſi in aère, ſejunctis ab invicem manibus, magnâ cum attentione, & veneratione. Ego miſerabilis modò aſpiciebam iſtos ſanctos Angelos, modò Chriſtum Dominum, ſed ſuper omnia me vehementer animus impellebat ad contemplandos attentè illos clavos, quamvis ipſos vehementer timerem, quia ſuſpicabar, quid eſſet futurum, quòdque mihi eſſent exaſperaturi vulnera, quæ jam habebam in manibus. Erant iſti clavi optimè formati, & elaborati, capita illorum erant rotunda, & inaurata, longitudo eorundem adæquabat ſpithamam, & quatuor circiter digitis, magis infra caput, habebant aliud veluti caput,

R 2

& or-